

Между Ирина и Иоан Ватаци бе дълбоко развълнувала Асена. И сега, като прибираве писмата и хвърли ~~швед~~ отново поглед върху изящо изписаните букви, сърцето му пак заби глухо и дълбоко, стаено в гърдите ~~и~~ като смъртно наранено животно.

~~Съпружеството ни сля в единна плът,
а любовта ни дари с единна душа!
Той ми беше ~~изключително~~ драг като светлината,
А аз му бях по-скъпа от зеницата на окото~~

Съпружеството ни сля в единна плът,
а любовта ни дари с единна душа!
Той ми беше ~~изключително~~ драг като светлината,
А аз му бях по-скъпа от зеницата на окото

Сякаш гласът на Анна идеше от някаква загадъчна далечина, с безкрайна обич и копнеж...

А аз му бях по-скъпа от зеницата на окото...

Асен бързо прибра писмата, тежко се отпусна връз дъбовото кресло. Клепачите му леко се притвориха. Старата умора отново го притисна. Въздъхна дълбоко, след това отправи полека взор към логотета.

Епископ Григорий потръпна. Колко жълто и посърнало беше лицето на самодръжеца... Може би не трябваше да идва сега при него. Той изживяваше, чрез смъртта на Ирина Ласкарис Ватаци, отново скръбните дни от загубата на Анна.

- Говори...

Логотетът разгърна посланията.

- Прахторите на Филипската хора са недоволни от кефалията си, понеже държал страната на селяните от Горски извор, които не искали да дават позоб на десеткарите.

- А защо те отказвали да дават позоб?

- Смятали го за принадлежност на манастиря.